

Bønn og andaktsliv

Bønn og andaktsliv

Utdrag av Bahá'u'lláhs, Bábs og 'Abdu'l-Bahás
skrifter og av brev fra Shoghi Effendi og
Det Universelle Rettferdighetens Hus.

Utarbeidet av forskningsavdelingen
ved Det Universelle Rettferdighetens Hus
februar 2019

Bahá'í
FORLAG

Originalens tittel:
Prayer and Devotional Life

© Bahá'í Forlag, 2019

Forsidefoto:
Vindusdetalje fra det kontinentale
bahá'í-tempelet i Australasia (Sydney, Australia)
Copyright © Bahá'í International Community

Layout: Kragh Designing

ISBN 978-82-90159-04-2 (trykt)
ISBN 978-82-90159-87-5 (PDF)

Bahá'í Forlag
www.bahaiforlag.no

INNHOOLD

Bønnens kraft	7
Samfunn med Gud	10
Bønnens ånd og form	13
Meditasjonens rolle	16
Bønn, meditasjon og handling	19
Obligatoriske bønner	21
Samfunnets preg av andakt	24
Ytterligere betraktninger	28
Bønn og helbredelse	28
Betydningen av utenatføring	30
Gjenstanden for vår hengivenhet	30
Flere tekster	32

BØNNENS KRAFT

Jeg bønnfaller deg ... om å gjøre min bønn til en ild som skal fortære de slør som har lukket meg ute fra din Skjønnhet, og til et lys som skal lede meg til ditt nærværs osea.

(Bahá'u'lláh, *Prayers and Meditations by Bahá'u'lláh* (Wilmette: Bahá'í Publishing Trust, 2008), CLXXXIII)

[1]

Hvert ord som utgår av Guds munn er forlenet med en kraft som kan inngyte nytt liv i enhver menneskelig skapning, om dere er av dem som forstår denne sannhet.

(Bahá'u'lláh, *Gleanings from the Writings of Bahá'u'lláh* (Wilmette: Bahá'í Publishing Trust, 1983), LXXIV)

[2]

Istem, o min tjener, versene fra Gud som er mottatt av deg, slik de istemmes av dem som har nærmet seg ham, så din melodis sødme kan oppgløde din egen sjel og tiltrekke alle menneskers hjerter. Om noen i sitt lønnkammer fremsier versene åpenbart av Gud, skal den allmektiges spredende engler spre duften av ordene ytret av hans munn viden om og bringe ethvert rettskaffent menneskes hjerte til å banke. Selv om han til å begynne med ikke skulle merke virkningen av den, må likevel den nådes kraft som er skjenket ham, før eller senere øve sin innflytelse på hans sjel. Således er Guds åpenbarings mysterier forordnet som villet av ham som er maktens og visdommens kilde.

(Bahá'u'lláh, *Gleanings from the Writings of Bahá'u'lláh*, CXXXVI)

[3]

Hvis du ønsker evig liv, innånd da den himmelske vellukt; og søker du evigvarende liv, ha da ly under Guds ord.

(‘Abdu’l-Bahá, fra en tavle – oversatt fra persisk)

[4]

Guds ord kan lignedes med det guddommelige forårs livgivende briser. Når det fremsies i åndelige toner, skjenker det livsens ånde og gir sann frelse. Det frembringer en rosenhage fra det rene jordsmonn og fører dens moskusangende duft hen over hele verden.

(‘Abdu’l-Bahá, fra en tavle – oversatt fra persisk)

[5]

Skulle du fremsi noen av de åpenbarte bønner, søke Guds hjelp med ansiktet vendt mot ham og bønnfalle ham med hengivenhet og glød, vil ditt behov bli tilfredsstilt.

(‘Abdu’l-Bahá, fra en tavle – oversatt fra persisk)

[6]

... han som har betrodd dem en så stor oppgave overfor verden, venter og venter tålmodig på at de som arbeider i hans guddommelige vingård vil vende hjertet til den allmektige i bønn og bønnfallelse og søke den hjelp som alene kan sette dem i stand til å gjennomføre hans guddommelige plan for verden.

(Fra et brev datert 7. januar 1923 skrevet av Shoghi Effendi til bahá’í-samfunnet i Pasadena, California)

[7]

Hvis du leser Bahá’u’lláhs og ‘Abdu’l-Bahás ytringer med uselvskhet og omhu og konsentrerer deg om dem, vil du oppdage sannheter som før var ukjente for deg, og oppnå innsikt i problemer som har forvirret verdens store tenkere.

(Påført med Shoghi Effendis håndskrift, tilføyet et brev datert 30. januar 1925 skrevet på hans vegne til en troende)

[8]

Beskytteren ønsker at du ber og bønnfaller den allmektige om at han kan gi deg en større del av sin nåde, slik at dine åndelige energier ved det vil kunne bli gjenoppfrisket, og slik at du vil kunne bli mer gjennomsyret av den ånd som nødvendigvis må besjele, ernære og styrke enhver oppriktig og sann tilhenger av troen.

(Fra et brev datert 13. mars 1934 skrevet på vegne av Shoghi Effendi til en troende)

[9]

Han ønsker igjen å forsikre deg om at han vil be for din åndelige fremgang i de hellige gravmæler. Guds kraft kan fullstendig forvandle vår karakter og gjøre oss til vesener helt ulike vårt tidligere jeg. Gjennom bønn og påkallelse, lydighet overfor de guddommelige lover åpenbart

av Bahá'u'lláh og stadig økende tjeneste for hans tro, kan vi forandre oss.

(Fra et brev datert 22. november 1941 skrevet på vegne av Shoghi Effendi til en troende) [10]

Som vi alle vet, bør de troende bestrebe seg på å la sin personlige livsførsel og vandel bli et eksempel som vil tilskynde andre til å anta en tro som omdanner menneskets karakter. Dessverre er det imidlertid ikke alle som lett og raskt oppnår å seire over selvet. Det som enhver troende, ny eller gammel, bør innse, er at Saken har den åndelige kraft til å gjenskape oss hvis vi anstrenger oss for å la denne kraften påvirke oss, og den største hjelp i denne henseende er bønn. Vi må bønnfalle Bahá'u'lláh om å hjelpe oss til å overvinne svakhetene i vår egen karakter, og også gjøre bruk av vår egen viljestyrke for å bli herre over oss selv.

(Fra et brev datert 27. januar 1945 skrevet på vegne av Shoghi Effendi til en troende) [11]

Han foreslår at dere alle ber spesielle bønner om at Gud sender dere mottagelige sjeler som dere kan undervise. Bønn låser opp dører som ellers ser ut til ikke å kunne åpnes!

(Fra et brev datert 28. juni 1945 skrevet på vegne av Shoghi Effendi til en troende) [12]

Han foreslår at du daglig ber til Bahá'u'lláh om å la deg møte en sjel som er mottagelig for hans budskap. Bønnens kraft er svært stor, og den tiltrekker de guddommelige bekreftelser.

(Fra et brev datert 30. september 1951 skrevet på vegne av Shoghi Effendi til en troende) [13]

Denne strålende tidsalders tvillinglys har lært oss dette: Bønn er sjelens essensielle åndelige samtale med sin skaper, direkte og uten mellomledd. Den er den åndelige føde som nærer åndens liv. Lik morgenduggen gir den hjertet friskhet og renser det, idet den lutrer det for det anmassende selvets tilknytninger. Den er en ild som brenner slørene bort og et lys som leder til det osea som møtet med den allmektige er. På dens vinger svever sjelen i Guds himler og nærmer seg den guddommelige virkelighet. Utviklingen av sjelens grenseløse egenskaper og tiltrekningen av Guds rike gaver avhenger av bønnens beskaffenhet, men å forlenge den er ikke ønskelig.

(Det Universelle Rettferdighetens Hus, fra et brev datert 18. desember 2014 til bahá'íene i Iran) [14]

SAMFUNN MED GUD

Fremsi Guds vers hver morgen og aften. Den som unnlater å fremsi dem, har ikke vært tro mot Guds Pakt og hans Testament, og den som i denne tid vender seg bort fra disse hellige vers, er blant dem som gjennom all evighet har vendt seg bort fra Gud. Frykt Gud, o mine tjenere, alle som én. Hovmod dere ikke av megen skriftlesning eller av et mangfold av fromme gjerninger natt og dag. For bedre er det om et menneske leser ett eneste vers med fryd og utstråling enn om det sløvt skulle lese alle de hellige bøker fra Gud, hjelperen i fare, den selvbestående. Les de hellige vers i slikt et monn at dere ikke overveldes av kjedsomhet eller mismot. På deres sjeler skal dere ikke legge det som vil trette og tyngde dem, men heller det som vil lette og oppløfte dem, slik at de kan sveve på de guddommelige versenes vinger opp mot demringsstedet for hans åpenbare tegn; dette vil føre dere nærmere Gud, forstod dere det bare.

(Bahá'u'lláh, *Kitáb-i-Aqdas – Den helligste bok* (Oslo: Bahá'í Forlag, 2008), s. 68)

[15]

Rens du mitt øre, o min Herre, så jeg kan lytte til versene som er nedsendt til deg, og opplys mitt hjerte med din kunnskaps lys, og løs min tunge så den kan nevne deg og syngre din pris. Ved din makt, o min Gud! Til ingen annen enn deg er min sjel viet, og ingen unntatt ditt eget selv søker mitt hjerte.

(Bahá'u'lláh, *Prayers and Meditations by Bahá'u'lláh*, LXXXIV)

[16]

Hengi deg tidlig om morgenen til å ihukomme hans skjønnhet som er den uhemmede, og søk samfunn med ham ved daggry. O 'Alí! Ihukommelse av meg er et helbredende legemiddel for menneskets sjel og et lys for dets hjerte.

(Bahá'u'lláh, fra en tavle – oversatt fra persisk)

[17]

Jeg takker deg, o du som har tent din ild i min sjel og kastet strålene fra ditt lys inn i mitt hjerte, for at du ved din helligste og mest opphøyede tunge og din høyst ærverdige og dyrebare tale har lært dine tjenere hvordan de skal tale om deg, og åpenbart for dem måtene for å bønnfalle deg. Om det ikke var for din tillatelse, hvem er det som kunne våge å uttrykke din makt og din storhet; og om det ikke var for din anvisning, hvem er det menneske som kunne oppdage ditt velbehags veier i din skapnings rike?

(Bahá'u'lláh, *Prayers and Meditations by Bahá'u'lláh*, CLXXVI)

[18]

Gjør min bønn, o min Herre, til en kilde av levende vann hvorved jeg kan leve så lenge som ditt herredømme varer, og kan tale om deg i enhver verden av dine verdener.

(Bahá'u'lláh, *Prayers and Meditations by Bahá'u'lláh*, CLXXXIII) [19]

O lysets sønn! Glem alt uten meg og søk samvær med min ånd. I dette finnes mitt buds innerste mening, vend deg derfor hen til det.

(Bahá'u'lláh, *De skjulte ord*, arabisk, nr. 16) [20]

O herlighetens sønn! Vær rask på hellighetens sti og tre inn til det himmelske samvær med meg. Rens ditt hjerte med åndens glans og skynd deg hen til den høyestes forgård.

(Bahá'u'lláh, *De skjulte ord*, persisk, nr. 8) [21]

Ære være deg, du som er opphøyet over enhver annens beskrivelse enn din egen, siden det ligger hinsides menneskers begripelse å prise dine dyder på behørig vis eller å forstå den indre virkeligheten i din essens. Det være langt fra din herlighet at dine skapninger skulle beskrive deg, eller at noen utenom deg noensinne skulle kjenne deg. Jeg har kjent deg, o min Gud, fordi du gjorde deg selv kjent for meg; for om du ikke hadde åpenbart deg for meg, ville jeg ikke ha kjent deg. Jeg tilber deg i kraft av at du kalte meg til deg, for hadde det ikke vært for din tilkalling, ville jeg ikke ha tilbedt deg.

(The Báb, *Selections from the Writings of the Báb* (Haifa: Bahá'í World Centre, 1978), s. 203) [22]

Ihukommelse av Gud er som regn og dugg som skjenker blomster og hyasinter friskhet og ynde, oppliver dem og gjør at de får vellukt, ange og fornyet sjarm. "Og du ser jorden ligge i dvale. Men så, når Vi sender regn på den, da kommer den i bevegelse, sveller opp og lar allslags herlige planter vokste frem." Bestreb deg derfor på å lovprise og forherlige Gud om natten og om dagen, slik at du kan oppnå uendelig friskhet og skjønnhet.

(Abdu'l-Bahá, fra en tavle – oversatt fra persisk) [23]

* Koranen 22:5.

Det sømmer seg for tjeneren å be til Gud, søke hjelp hos ham og bønnfalle og tryggle om hans bistand. Dette anstår tjenerens rang, og Herren vil forordne hva han ønsker, i overensstemmelse med sin fullkomne visdom.

(‘Abdu’l-Bahá, fra en tavle – oversatt fra arabisk)

[24]

Lovet være Gud, ditt hjerte er beskjeftiget med ihukommelse av Gud, din sjel gledes ved Guds glade budskap og du er helt fordypet i bønn. Blant tilstander er bønn den beste, for da er mennesket i forbindelse med Gud. Bønn skjenker virkelig liv, særlig når den fremføres i enrom og til tider når man er befridd for daglige bekymringer, som ved midnatt.

(‘Abdu’l-Bahá, *Selections from the Writings of ‘Abdu’l-Bahá* (Wilmette: Bahá’í Publishing Trust, 2009), nr. 172)

[25]

Vi må strebe etter å oppnå denne tilstanden ved å være løst fra alle ting og fra verdens mennesker, og ved å vende oss til Gud alene. Det vil koste mennesket adskillig anstrengelse å nå denne tilstand; men det må arbeide for den, strebe etter den. Vi kan oppnå den ved å tenke mindre på de materielle ting, bry oss mindre om dem og mer om de åndelige. Jo lenger vi fjerner oss fra det ene, jo nærmere er vi det andre. Valget er vårt.

Vår åndelige fatteevne, vårt indre blikk, må åpnes, så vi kan se tegnene og sporene av Guds ånd i alt. Alt kan avspeile åndens lys for oss.

(Gjengivelse av ‘Abdu’l-Bahás ord som sitert i J. E. Esslemont, *Bahá’u’lláh og den nye tid*, (Oslo: Bahá’í forlag, 2018), s. 114-115)

[26]

Vit i sannhet at det passer seg for den svake å bønnfalle den sterke om hjelp og for den som søker rike gaver, å anrope den herlige gavmilde. Når man bønnfaller sin Herre, vender seg til ham og søker rike gaver fra hans osean, bringer denne bønnfallelse lys til ens hjerte, opplysning til ens blikk, liv til ens sjel og mystisk henrykkelse til hele ens vesen.

(Gjengivelse av ‘Abdu’l-Bahás ord som sitert i J. E. Esslemont, *Bahá’u’lláh og den nye tid*, s. 118)

[27]

I den høyeste form for bønn ber menneskene kun av kjærlighet til Gud, ikke fordi de frykter ham eller helvete, eller håper på rike gaver eller himmelen ... Når en person forelsker seg i et menneske, er det umulig for ham å la være å nevne sin elskedes navn. Hvor mye vanskeligere er

det ikke å la være å nevne Guds navn når man først har kommet til å elske ham ... Det åndelige menneske finner ingen fornøyelse i annet enn å minnes Gud.

(Gjengivelse av 'Abdu'l-Bahás ord som sitert i J. E. Esslemont, *Bahá'u'lláh og den nye tid*, s. 120-121)

[28]

Når vi vender oss til Gud av hele vårt hjerte og påkaller hans navn, blir det opprettet en åndelig forbindelse, og gjennom den blir vi en kanal for guddommelig påvirkning.

(Fra et brev datert 19. oktober 1925 skrevet på vegne av Shoghi Effendi til en troende)

[29]

ⓔBØNNENS ÅND OG FORM

Den mest akseptable bønn er den som fremføres med den største åndelighet og utstråling. Forlengelse av bønnens varighet er ikke blitt elsket av Gud og blir det ikke. Jo mer løsrevet og renere bønnen er, desto mer akseptabel er den i Guds nærvær.

(The Báb, *Selections from the Writings of the Báb*, s. 78)

[30]

Grunnen til at du er pålagt å være i enrom i dine andaktsstunder, er at du best mulig skal kunne samle din oppmerksomhet om å minnes Gud, så ditt hjerte til enhver tid skal kunne være besjelet av hans ånd og ikke lukket ute som ved et slør fra din høystelskede. La ikke din tunge tale tomme ord til Guds pris når ikke ditt hjerte er innstilt mot herlighetens opphøyede tinde og brennpunktet for det hellige samvær. For om du skulle være i live på oppstandelsens Dag, kommer ditt hjertes speil til å være rettet mot ham som er sannhetens dagstjerne; og ikke før vil hans lys stråle frem, før dets glans straks vil bli gjenspeilet i ditt hjerte. For han er all godhets kilde, og til ham vender alle ting tilbake. Men hvis han fremstår mens du har vendt deg mot deg selv i meditasjon skal dette ikke gavne deg, med mindre du nevner hans navn med ord som han har åpenbart. For i den kommende åpenbaring er det han som er Guds Ihukommelse; derimot er den tilbedelse du nå fremfører blitt foreskrevet av Bayánens Punkt, mens han som glitrende vil stråle på oppstandelsens Dag er åpenbaringen av den innerste

virkelighet forvart i Bayánens Punkt, en åpenbaring som er mektigere – umåtelig mektigere – enn den som kom før den.

(The Báb, *Selections from the Writings of the Báb*, s. 93-94) [31]

Angående andre andaktsøvelser enn obligatorisk bønn: Dersom disse fremsies i fellesskap med en behagelig og gripende melodi, ville dette være svært kjærkomment.

(‘Abdu’l-Bahá, fra en tavle – oversatt fra persisk) [32]

Enkelheten som kjennetegner fremførelsen av bahá’í-bønner, det være seg obligatoriske eller andre, bør opprettholdes. Stivnede former og ritualer bør strengt unngås.

(Påført med Shoghi Effendis håndskrift, tilføyet et brev datert 30. oktober 1936 skrevet på hans vegne til en troende) [33]

‘Abdu’l-Bahá sa en gang: “Tilbederen må be med en løsrevet ånd, med ubetinget overgivelse av viljen, med konsentrert oppmerksomhet og åndelig glød. ... Automatiske, formelle bønner som ikke rører ved hjertets kjerne, er uten verdi.”

(Fra et brev datert 19. oktober 1925 skrevet på vegne av Shoghi Effendi til en troende) [34]

Angående å synge tavler i templet ønsker Shoghi Effendi å tilskynde vennene til å unngå alle former for stivhet og ensartethet i forhold som gjelder tilbedelse. Det er intet å innvende mot å fremsi eller synge bønner på det orientalske språk, men det foreligger overhodet ingen forpliktelse til å innføre en slik bønnemåte ved noen gudstjeneste i templets sal. Det bør hverken være påkrevet eller forbudt. Det som er viktig og alltid bør huskes, er at med unntak av visse bestemte obligatoriske bønner har Bahá’u’lláh ikke gitt oss noen strenge eller spesielle bestemmelser angående forhold som har med tilbedelse å gjøre, hverken i templet eller andre steder. Bønn er i bunn og grunn et fortrolig fellesskap mellom et menneske og Gud, og befinner seg dermed hinsides alle ritualpregede former og faste mønstre.

(Fra et brev datert 15. juni 1935 skrevet på vegne av Shoghi Effendi til en troende) [35]

Daglige bønner – med unntak av de spesifikke obligatoriske bønner som “namáz”^{*} – kan

* Det persiske ordet *namáz* betegner de daglige obligatoriske bønner.

fremsties på en hvilken som helst måte eller maner som den troende velger. Vennene bør under ingen omstendigheter pålegges noen ensartethet for slike bønners vedkommende. Den som ber, bør stilles fullstendig fritt til å be slik vedkommende ønsker.

(Fra et brev datert 6. juli 1935 skrevet på vegne av Shoghi Effendi til en troende) [36]

Med hensyn til dine åndelige opplevelser: Beskytteren har hatt stor interesse av å få del i dem. Han ville imidlertid anbefale deg at du alltid bruker og leser de ord som er åpenbart av Bahá'u'lláh og Mesteren i dine meditasjons- og bønnestunder.

(Fra et brev datert 6. desember 1935 skrevet på vegne av Shoghi Effendi til en troende) [37]

Den sanne gudsdyrker bør i sin bønn ikke bestrebe seg så meget på å be Gud om å oppfylle sine ønsker og begjær, men heller regulere dem og avpasse dem etter den guddommelige vilje. Bare ved en slik holdning kan man få den følelse av indre fred og tilfredshet som alene bønnens kraft kan gi.

(Fra et brev datert 26. oktober 1938 skrevet på vegne av Shoghi Effendi til en troende) [38]

Han mener at det bør legges større vekt på bønnens betydning og kraft, herunder også bruken av Det Største Navn, men ikke å legge for stor vekt på det. Det er ånden bak ordene som virkelig er viktig.

(Fra et brev datert 16. mars 1946 skrevet på vegne av Shoghi Effendi til en troende) [39]

De daglige bønner skal den enkelte fremsi for seg selv, høyt eller stille gjør ingen forskjell. Det finnes ingen forsamlingsbønner med unntak av bønnen for den døde. Vi leser helbredelsesbønner og andre bønner på våre møter, men den daglige bønn er en personlig plikt, så at noen andre leser den, er ikke riktig samme sak som å si den selv.

(Fra et brev datert 31. januar 1949 skrevet på vegne av Shoghi Effendi til en troende) [40]

Bønnens latente krefter kommer til uttrykk når den motiveres av kjærligheten til Gud, uten tanker om frykt eller gunst, og er fri for selvros og overtro. Den skal uttrykkes med et oppriktig og rent hjerte som leder til indre betraktning og meditasjon så fornuftsevnen kan bli opplyst av dens virkninger. Slik bønn vil overskride ordenes begrensning og bevege seg langt bortenfor lyd alene. Sødmen av dens melodier må glede og løfte hjertet og styrke Ordets gjennomgripende

kraft, idet den forvandler jordiske tilbøyeligheter til himmelske egenskaper og inspirerer til uselvvisk tjeneste for menneskeheten.

(Det Universelle Rettferdighetens Hus, fra et brev datert 18. desember 2014 til bahá'íene i Iran) [41]

MEDITASJONENS ROLLE

Mediter over det vi har åpenbart for deg, så du kan oppdage det som tilsiktes av Gud, din Herre og Herren over alle verdener. I disse ord er den guddommelige visdoms mysterier forvart.

(Bahá'u'lláh, *Gleanings from the Writings of Bahá'u'lláh*, LXXIX) [42]

Bahá'u'lláh sier at det er et tegn (fra Gud) i ethvert fenomen: intellektets tegn er kontemplasjon, og kontemplasjonens tegn er taushet, fordi det er umulig for et menneske å gjøre to ting på en gang – det kan ikke både tale og meditere.

Det er en selvnlysende kjensgjerning at man, mens man mediterer, samtaler med sin egen ånd. I denne mentale tilstand legger man visse spørsmål frem for sin ånd, og ånden svarer: lyset bryter frem og virkeligheten blir åpenbart.

Man kan ikke bruke betegnelsen “menneske” om noe vesen som mangler denne evnen til meditasjon; uten den ville mennesket være et dyr, ja, det ville stå enda lavere enn dyrene.

Gjennom evnen til meditasjon oppnår mennesket evig liv, gjennom den mottar det den Hellige Ånds ånde – Åndens gave skjenkes under ettertanke og meditasjon.

Menneskets ånd blir selv opplyst og styrket under meditasjonen, gjennom den blir ting som mennesket tidligere ikke kjente til, åpenbart for dets øyne. Gjennom den mottar det guddommelig inspirasjon, gjennom den mottar det himmelsk føde.

Meditasjon er nøkkelen som åpner mysterienes porter. I denne tilstand hever mennesket seg mot det abstrakte: i denne tilstand trekker det seg tilbake fra alle ytre ting; i denne subjektive tilstand nedsenkes det i det åndelige livs hav og kan utrede mysteriene som angår tingenes egentlige væren. For å gi en illustrasjon av dette, tenk på mennesket som én som er inngitt to slags syn. Når evnen til innsikt tas i bruk, opphører den ytre synsevnen å virke.

Denne evnen til meditasjon frir mennesket fra den dyriske natur, lar det skjelne tingenes virkelighet og bringer det i kontakt med Gud.

Denne evnen bringer vitenskap og kunst frem fra det usynlige plan. Gjennom meditasjonsevnen blir oppfinnelser muliggjort, svære foretagender gjennomføres, gjennom den kan regjeringer arbeide uten problemer. Gjennom denne evnen trer mennesket inn i selve Guds rike.

Ikke desto mindre er noen tanker unyttige for mennesket; disse er som bølger som beveger seg på havet til ingen nytte. Men hvis meditasjonsevnen bades i det indre lys og er kjennetegnet av guddommelige egenskaper, vil resultatet bli positivt.

Evnen til meditasjon er beslektet med speilet. Hvis dere stiller det foran jordiske gjenstander, vil det avspeile disse. Hvis derfor et menneske grunner over jordiske ting, vil det få opplysning om disse.

Men hvis dere vender deres ånds speil mot himmelen, vil de himmelske stjernebilder og strålene fra virkelighetens Sol bli reflektert i deres hjerter, og dere vil oppnå Guds rikes dyder.

La oss derfor holde denne evnen innstilt i den riktige retning – idet vi vender den mot den himmelske Sol og ikke mot jordiske ting, slik at vi kan oppdage Guds rikes hemmeligheter og forstå Bibelens lignelser og åndens mysterier.

Måtte vi i sannhet bli som speil som reflekterer de himmelske realiteter, og måtte vi bli så rene at vi kan avspeile himmelens stjerner.

(‘Abdu’l-Bahá, *‘Abdu’l-Bahás visdom* (Oslo: Bahá’í Forlag, 1974), s. 116-117)

[43]

... selvfølgelig kan og bør bahá'ier meditere over skriftenes betydning og bestrebe seg til det ytterste for å forstå meningen. Det kan umulig være noe å innvende mot dette. Ved selve sin natur er imidlertid visse ting et mysterium for oss, i det minste på vårt nåværende utviklings-trinn.

(Fra et brev datert 14. januar 1942 skrevet på vegne av Shoghi Effendi til en troende) [44]

Det finnes ingen fastsatte former for meditasjon i læresetningene, ingen plan som sådan for indre utvikling. Vennene blir tilskyndet – ja, pålagt – å be, og de bør også meditere, men måten å gjøre dette siste på er fullt og helt overlatt til den enkelte.

...

Inspirasjonen som mottas gjennom meditasjon, er av en art som man ikke kan måle eller fastslå. Om Gud så ønsker, kan han inngi vårt sinn ting som vi ikke visste noe om på forhånd.

(Fra et brev datert 25. januar 1943 skrevet på vegne av Shoghi Effendi til noen troende) [45]

Gjennom meditasjon vil dørene til dypere kunnskap og inspirasjon kunne bli åpnet. Hvis man mediterer som en bahá'í, blir man naturligvis koblet til kilden. Hvis en som tror på Gud mediterer, stiller han seg inn på Guds kraft og nåde. Men vi kan ikke si at en hvilken som helst inspirasjon som mottas av en person som ikke kjenner Bahá'u'lláh, eller ikke tror på Gud, bare kommer fra hans eget ego. Meditasjon er svært viktig, og Beskytteren ser ingen grunn til at vennene ikke skulle bli lært å meditere, men de må være på vakt mot at overtro og tåpelige idéer sniker seg inn.

(Fra et brev datert 19. november 1945 skrevet på vegne av Shoghi Effendi til en troende) [46]

Han mener det ville være klokere for bahá'iene å bruke meditasjonene som er gitt av Bahá'u'lláh, og ikke en eller annen fastlagt form for meditasjon som anbefales av andre. Men de troende må stilles helt fritt i disse detaljene og tillates å ha personlig spillerom til å finne sitt eget nivå for samfunn med Gud.

(Fra et brev datert 27. januar 1952 skrevet på vegne av Shoghi Effendi til en troende) [47]

BØNN, MEDITASJON OG HANDLING

Streb derfor etter at deres handlinger dag for dag må bli skjønne bønner. Vend dere mot Gud, og søk alltid å gjøre det som er riktig og edelt. Vær gavmilde mot de fattige, oppreis de falne, trøst de sorgfulle, bring helbredelse til de syke, gi ny trygghet til de fryktsomme, befri de undertrykte, bring håp til dem som er uten håp, og gi ly til de trengende!

(Abdu'l-Bahá, *Abdu'l-Bahás visdom*, s. 48)

[48]

O Guds tjenerinne! Syng Guds ord, tenk over deres betydning, og omsett dem i handling! Jeg ber Gud om å gjøre det så at du oppnår en høy stilling i livets rike for evig og alltid.

(Abdu'l-Bahá, *Tablets of Abdul-Baha Abbas*, vol. 1 (Chicago: Bahá'í Publishing Society, 1909), s. 85)

[49]

Bønn og meditasjon er svært viktige faktorer i fordypningen av individets åndelige liv, men handling og eksempel må også ledsage dem, siden disse er de håndgripelige resultater av de førstnevnte. Begge er nødvendige.

(Fra et brev datert 15. mai 1944 skrevet på vegne av Shoghi Effendi til en troende)

[50]

Mesteren sa at guddommelig ledelse forelå når dørene åpnet seg etter at vi forsøkte. Vi kan be, anmode om kun å gjøre Guds vilje, prøve sterkt, og hvis vi så finner at vår plan ikke virker, anta at den ikke er den riktige, i hvert fall ikke i øyeblikket.

(Fra et brev datert 29. oktober 1952 skrevet på vegne av Shoghi Effendi til en troende)

[51]

Det som faktisk skjer når en person blir bahá'í, er at åndens frø begynner å gro i menneskets sjel. Dette frø må vannes gjennom Helligåndens utstrømninger. Disse åndens gaver mottas gjennom bønn, meditasjon, studium av de hellige ytringer og tjeneste for Guds Sak. Faktum er at tjeneste for Saken er som plogen som pløyer den fysiske jord der frøene blir sådd. Det er nødvendig at jorden pløyes, slik at den kan bli beriket og derved få frøet til å vokse bedre. På nøyaktig samme måte finner utviklingen av ånden sted gjennom at hjertets jordbunn pløyes opp slik at det blir en vedvarende gjenspeiling av Helligånden. På dette vis vokser og utvikler menneskeånden seg med stormskritt.

(Fra et brev datert 6. oktober 1954 skrevet på vegne av Shoghi Effendi til en troende)

[52]

Vennene ... bør vende seg til Gud i bønn og meditasjon for å få ledelse, bør studere troens lære og deretter reise seg og handle. Uten handling har bønn, meditasjon og studium ingen verdi, og handling må forsterkes av disse andre tingene, som styrker sjelen og nærer sinnet.

(Fra et brev datert 30. mai 1956 skrevet på vegne av Shoghi Effendi til Sakens hender i Asia) [53]
Den elskede Beskytter har gjentatte ganger understreket at for å undervise om troen på en effektiv måte, må den enkelte studere det guddommelige ord inngående, innta dets livgivende vann og ta for seg av dets herlige lære. Man bør deretter meditere over ordets betydning og be om ledelse og bistand når man lodder dets åndelige dybder. Men aller viktigst: etter bønn er det handling. Etter at man har bedt og meditert, må man reise seg for å undervise om Bahá'u'lláhs tro, i full tillit til hans ledelse og bekreftelse. Det er helt nødvendig å være utholdende i handling, akkurat som det er nødvendig med visdom og dristighet for å undervise på en måte som virker. Den enkelte må ofre alle ting for dette store mål, og da vil seirene bli vunnet.

(Fra et brev datert 30. mai 1956 skrevet på vegne av Shoghi Effendi til Sakens hender i USA) [54]
Undervisning er kilden til guddommelig bekreftelse. Det er ikke nok å be iherdig om ledelse; denne bønnen må etterfølges av meditasjon over de beste handlemåtene, og deretter av selve handlingen. Selv om handlingen ikke umiddelbart skulle gi resultater eller kanskje ikke være helt korrekt, gjør ikke dette så mye, fordi bønner bare kan besvares gjennom handling, og dersom man handler galt, kan Gud bruke denne fremgangsmåten til å vise den rette vei. ... Rådet må reise seg og iherdig undervise om Saken. Du vil finne at du vil bli ledet og bekreftet i dette arbeidet.

(Fra et brev datert 22. august 1957 skrevet på vegne av Shoghi Effendi til en troende) [55]

OBLIGATORISKE BØNNER

Angående det du nevner om obligatorisk bønn: Enhver som med absolutt oppriktighet leser dette, vil tiltrekke alle skapte ting og skjenke verden nytt liv. Denne tjener bønnfaller sin Herre om å bistå sine elskede med det som vil utfri dem fra denne verdens omskiftelser, dens forehavender, dens skuffelser og dens mørke, og som vil pryde dem med det som under alle omstendigheter vil dra dem nærmere hen til ham. Han er sannelig den altbesittende, den høyeste.*

(Bahá'u'lláh, fra en tavle – oversatt fra arabisk og persisk)

[56]

De obligatoriske bønner er bindende ettersom de bidrar til ydmykhet og lydighet, til at man vender seg til Gud og uttrykker hengivenhet overfor ham. Gjennom slik bønn har mennesket samfunn med Gud, søker å komme ham nærmere, taler med hjertets sanne elskede og oppnår åndelige tilstander.

(Abdu'l-Bahá, fra en tavle – oversatt fra persisk)

[57]

Du skal vite at det i hvert ord og hver bevegelse i den obligatoriske bønn finnes hentydninger, mysterier og en visdom som mennesket er ute av stand til å fatte, og som brev og ruller ikke kan romme.

(Abdu'l-Bahá, fra en tavle – oversatt fra arabisk)

[58]

Med hensyn til det spørsmål du av rådet i London er blitt bedt om å forelegge Beskytteren vedrørende fremførelse av “munájáter”:** Han ønsker at jeg først henleder deres oppmerksomhet på det faktum at det er en grunnleggende forskjell mellom “namáz” og “munáját”. Mens førstnevnte, som er obligatorisk og i samsvar med hans uttrykkelige anvisninger i Aqdas må fremsies privat, er sistnevnte hverken obligatorisk eller kreves fremført på noen bestemt

* Denne tavlen ble åpenbart som om den talende var Bahá'u'lláhs amanuensis, Mírzá Áqá Ján, også kalt Khádi-mu'lláh (Guds tjener). Istedenfor å henvende seg direkte til Bahá'u'lláh pleide bahá'iene av respekt å skrive til hans amanuensis, Mírzá Áqá Ján. Svaret pleide å være i form av et brev fra Mírzá Áqá Ján som siterte Bahá'u'lláhs ord, men ville i virkeligheten være diktet av Bahá'u'lláh i sin helhet. Alle deler av slike tavler er hellig skrift åpenbart av Bahá'u'lláh, selv de som synes å være Mírzá Áqá Jáns egne ord.

** Det persiske ordet *munáját* betyr bønn.

måte. Men selv om det dermed står vennene fritt å følge sin egen tilbøyelighet når de leser en “munáját”, bør de omhyggelige passe på at enhver måte de praktiserer, ikke bør anta et for stivt preg og dermed utvikle seg til å bli en fast ordning.

Dette er et punkt som vennene alltid bør ha i tankene, så de ikke avviker fra den klare sti som anvises av læresetningene.

(Fra et brev datert 25. oktober 1934 skrevet på vegne av Shoghi Effendi til en troende) [59]

... de obligatoriske bønner er ved selve sin natur mer effektive og utrustet med større kraft enn de ikke-obligatoriske, og som sådanne er de av grunnleggende betydning.

(Fra et brev datert 4. januar 1936 skrevet på vegne av Shoghi Effendi til en troende) [60]

Anvisningene som ledsager disse bønnene, som å vaske hender og ansikt, bøye seg ned og løfte hendene, er blitt utvetydig forordnet av Bahá'u'lláh, og som sådanne bør de bli fullstendig og tillitsfullt gjennomført av de troende og i særdeleshet av bahá'í-ungdommen, som på sine skuldre er blitt lagt hovedansvaret for å godtgjøre troens sannhet og bevare dens lover og forordninger hele og ubeskårede.

De daglige obligatoriske bønner er tre i tallet. Den korteste består av ett vers som må fremsies én gang i døgnet, midt på dagen. Den middels lange, som begynner med ordene “Gud bevitner at der ikke er noen annen Gud enn ham”, må fremsies tre ganger hver dag – morgen, middag og kveld. Den lange bønningen, som er den omstendeligste av de tre, må fremsies én gang i løpet av døgnet, på det tidspunkt man selv måtte ønske.

Den troende kan fritt velge hvilken som helst av disse tre bønnene, men har plikt til å fremsie én av dem i samsvar med eventuelle særlige anvisninger som måtte ledsage den.

(Fra et brev datert 10. januar 1936 skrevet på vegne av Shoghi Effendi til det nasjonale åndelige råd for USA og Canada) [61]

Du hadde spurt om fremføring av obligatoriske bønner i mashriqu'l-adhkáren. Han ba meg skrive: “Obligatorisk bønn er ikke forbudt i mashriqu'l-adhkáren, men det er ikke blitt krevet og kreves ikke at vennene fremfører den i templet. Forsamlingsbønn er forbudt, unntatt i bønningen for den døde. Å utpeke sted og fastsette betingelser for fremføring av obligatoriske

bønner i mashriqu'l-adhkáren er sekundære saker som tilligger byens åndelige råd.”

(Fra et brev datert 30. januar 1937 skrevet på vegne av Shoghi Effendi til en troende)

[62]

Beskytteren setter spesielt pris på at du trofast har fulgt Bahá'u'lláhs påbud om å fremsi de daglige obligatoriske bønnene og dermed har vært et slikt strålende eksempel overfor andre bahá'i-ungdommer. Disse daglige bønner er inngitt en spesiell kraft som kan verdsettes behørig bare av dem som fremsier dem regelmessig. Vennene bør derfor strebe etter å gjøre daglig bruk av disse bønnene, uansett hvilke spesielle omstendigheter og tilstander livet måtte by dem.

(Fra et brev datert 23. februar 1939 skrevet på vegne av Shoghi Effendi til noen troende)

[63]

Angående ditt spørsmål om de tre daglige obligatoriske bønnene: Det kreves ikke at bahá'i-tilbederen fremsier dem alle hver dag, men han må velge én og bør også strengt følge eventuelle anvisninger åpenbart av Bahá'u'lláh forbundet med fremsigelsen, som å løfte hendene, foreta ulike knebøyninger osv. De som av en eller annen grunn ikke kan følge disse anvisningene, særlig når de på grunn av sykdom eller en legemsfeil er fysisk ute av stand til å overholde disse bestemmelsene, bør fortrinnsvis velge den korte bønningen, som er veldig enkel.

(Fra et brev datert 7. desember 1939 skrevet på vegne av Shoghi Effendi til en troende)

[64]

Han ville anbefale deg å bruke bare den korte obligatoriske bønningen. Den har ingen knebøyninger og krever bare at den troende ved fremsigelsen vender seg mot 'Akká, der Bahá'u'lláh er begravet. Dette er et fysisk symbol på en indre realitet, akkurat som når planten strekker seg mot sollyset – som den mottar liv og vekst fra – på samme måte vender vi i bønn hjertet mot Guds manifestasjon, Bahá'u'lláh. Og i løpet av denne korte bønningen vender vi ansiktet mot det sted hvor hans støv hviler på denne jord, som et symbol på den indre handling.

Bahá'u'lláh har skåret ned på alle ritualer til et absolutt minimum i sin tro. De få som finnes, slik som de som er knyttet til de to lengre daglige obligatoriske bønnene, er bare symboler på den indre holdning. Det er en visdom i dem, og en stor velsignelse, men vi kan ikke tvinge oss selv til å forstå eller føle disse ting. Dette er grunnen til at han også ga oss den meget korte og enkle bønningen, for dem som ikke ønsket å utføre handlingene som er knyttet til de andre to.

(Fra et brev datert 24. juni 1949 skrevet på vegne av Shoghi Effendi til en troende)

[65]

Angående spørsmålene om riktig bruk av den lange obligatoriske bønnen: Alle troens skrifter kan og bør bli lest til informasjon og inspirasjon for vennene. Dette innbefatter de spesielle bønnene. Hvis en troende er fysisk ute av stand til utføre knebøyningene som ledsager en av bønnene, og likevel lengter etter å fremsi den som en obligatorisk bønn, så kan han gjøre det. Med fysisk ute av stand menes en reell fysisk uførhet som en lege ville attestere som ekte.

(Fra et brev datert 17. februar 1955 skrevet på vegne av Shoghi Effendi til det lokale åndelige råd for Los Angeles, California)

[66]

Vi har derfor funnet det bydende nødvendig at alle de troende utvider sin bevissthet om velsignelsene som skjenkes av de lover som direkte fostrer individets fromhetsliv, og dermed også samfunnets. Grunntrekkene i disse lovene er kjent for alle bahá'ier, men å tilegne seg større innsikt i deres betydning må innbefatte at man gjennomfører alle de guddommelig åpenbarte aspektene forbundet med å overholde dem. Dette er lovene som gjelder obligatorisk bønn, faste og fremsigelse av Det Største Navn nittifem ganger hver dag.

Bahá'u'lláh hevder: "En som hverken utfører gode gjerninger eller øver andakt, er lik et tre som ikke bærer noen frukt og en handling som ikke etterlater seg noe spor. Den som opplever tilbedelsens hellige ekstase, vil nekte å bytte en slik gjerning eller noen lovprisning av Gud mot alt som finnes i verden. Faste og obligatorisk bønn er som to vinger for menneskets liv. Velsignet være den som med deres hjelp svever i Guds kjærlighets himmel, hos ham som er Herren over alle verdener."

(Det Universelle Rettferdighetens Hus, fra et brev datert 28. desember 1999 til verdens bahá'ier) [67]

SAMFUNNETS PREG AV ANDAKT

Kom sammen med den største glede og i brorskap og fremsi versene åpenbart av den barmhjertige Herre. Ved å gjøre dette vil dørene til sann kunnskap bli åpnet for deres indre vesen,

og dere vil kjenne at sjelen forlenes med standhaftighet og hjertet fylles av strålende glede.

(Bahá'u'lláh, fra en tavle – oversatt fra arabisk)

[68]

Du har spurt om steder for tilbedelse og de underliggende årsaker til dem. Visdommen ved å oppføre slike byggverk er at på en gitt tid bør folket vite at det er tid for å møtes, og alle bør samles og be i harmonisk samstemthet, med det resultat at av dette samvær vil enhet og kjærlighet vokse og blomstre i menneskets hjerte.

(‘Abdu’l-Bahá, *Selections from the Writings of ‘Abdu’l-Bahá*, nr. 58)

[69]

Lovet være Gud, dere to har vist sannheten i deres ord gjennom deres gjerninger og vunnet bekreftelsene fra Herren, fra Gud. Hver dag samler dere bahá’í-barna ved det første gry og lærer dem tekstene for andakt og bønn. Dette er en meget prisverdig handling og gleder barnas hjerter: at de hver morgen bør vende ansiktet mot riket og nevne Herren og lovprise hans navn, og med de mest sødmefylte stemmer synge og resitere.

Disse barna er likesom unge planter, og å lære dem bønnene er som å la regnet strømme ned over dem så de kan vokse seg sarte og friske, og Guds kjærlighets milde briser kan blåse over dem og få dem til å sitre av glede.

(‘Abdu’l-Bahá, *Selections from the Writings of ‘Abdu’l-Bahá*, nr. 115)

[70]

Hovedårsaken til de onder som nå tar overhånd i samfunnet, er i virkeligheten mangel på åndelighet. Vår tids materialistiske sivilisasjon har i så stor grad suget til seg menneskehetens energi og interesse at folk flest ikke lenger finner det nødvendig å heve seg over sine daglige materielle tilværelses krefter og tilstander. Det er ikke tilstrekkelig etterspørsel etter ting som vi ville kalle åndelige, til å skille dem ut fra vår fysiske tilværelses behov og krav. Den universelle krisen som menneskeheten er rammet av, er derfor hovedsakelig åndelig i sin årsak. Tidsånden har stort sett ingen sans for religion. Menneskets livssyn er for grovt og materialistisk til å gjøre det mulig for det å heve seg inn i åndens høyere verdener.

Det er denne triste, sykelige tilstand som samfunnet har forfalt til, som religionen søker å forbedre og forvandle. For kjernen i religiøs tro er den mystiske følelse som forener mennesket med Gud. Denne tilstand av åndelig forening kan bli frembrakt og opprettholdt ved hjelp av

meditasjon og bønn. Og dette er årsaken til at Bahá'u'lláh så sterkt har understreket viktigheten av tilbedelse. Det er ikke tilstrekkelig for en troende bare å godta og følge læren. Han bør i tillegg utvikle sansen for åndelighet, som han hovedsakelig kan tilegne seg gjennom bønn. I likhet med alle andre guddommelige religioner er bahá'í-troen således i bunn og grunn mystisk i sin karakter. Dens hovedmålsetning er individets og samfunnets utvikling ved tilegnelse av åndelige dyder og egenskaper. Det er menneskets sjel som først må gis næring. Og det er bønn som best kan skaffe denne åndelige næring til veie. Lover og institusjoner kan, slik Bahá'u'lláh ser det, bli virkelig effektive bare når vårt indre åndelige liv er blitt fullkommengjort og forvandlet. Ellers vil religionen degenerere til en ren organisasjon og bli en død ting.

De troende, spesielt de unge, bør derfor fullt ut innse nødvendigheten av bønn. For bønn er absolutt uunnværlig for deres indre åndelige utvikling, og dette er, som allerede nevnt, selve grunnlaget for Guds religion og hensikten med den.

(Fra et brev datert 8. desember 1935 skrevet på vegne av Shoghi Effendi til en troende) [71]

For at samfunnet skal kunne blomstre, særlig på det lokale plan, kreves det – som vi har sagt i et tidligere budskap – en betydelig høyning i ... adferdsmønstre ... Det er forbundet med at man praktiserer gudsdyrkelse i fellesskap. Dermed er det helt nødvendig for samfunnets åndelige liv at vennene holder regelmessige åndelige sammenkomster i lokale bahá'í-sentre der disse finnes, eller andre steder, deriblant hjemme hos de troende.

(Det Universelle Rettferdighetens Hus, ridván-budskap 1996 til verdens bahá'ier) [72]

Den åndelige vekst skapt av den enkeltes andaktsøvelser forsterkes ved at vennene på hvert sted omgås i kjærlighet, ved at de som samfunn dyrker Gud, og ved at de tjener troen og sine medmennesker. Disse fellesskapsaspektene ved fromhetslivet vedrører loven om mashriqu'l-adhkár som står i Kitáb-i-Aqdas. Selv om tiden ennå ikke er inne til å bygge lokale mashriqu'l-adhkárer, så er arrangement av regelmessige tilbedelsesmøter åpne for alle og bahá'í-samfunns engasjement i humanitære tjenesteprosjekter uttrykk for dette elementet i bahá'í-livet og et steg videre i gjennomføringen av Guds lov.

(Det Universelle Rettferdighetens Hus, fra et brev datert 28. desember 1999 til verdens bahá'ier) [73]

Tusener og atter tusener, som favner hele menneskefamiliens mangfold, deltar i et systematisk studium av Det Skapende Ord i et miljø som på en og samme tid er seriøst og oppløftende. Etter hvert som de søker å anvende innsiktene de på denne måten har vunnet gjennom en prosess med handling, ettertanke og rådslagning, ser de sin evne til å tjene Saken stige til nye høyder. Som en reaksjon på ethvert hjertes innerste lengsel etter å ha samfunn med sin Skaper, tilber de Gud gjennom felles handling i forskjellige omgivelser idet de slutter seg til andre i bønn, vekker åndelige følelser og former et livsmønster som utmerker seg ved sin gudhengivne karakter.

(Det Universelle Rettferdighetens Hus, ridván-budskap 2008 til verdens bahá'ier)

[74]

Vi har oppfordret til at bahá'iene i sin samfunnsbyggende innsats ser dannelsen av et nytt mønster for hvordan samfunnet kan være. ... For dette mønsteret er andaktsmøtet svært viktig; det er et samfunnsmessig aspekt ved det gudfryktige liv og en dimensjon av begrepet om *mashriqu'l-adhkár*, og det utgjør en vidunderlig anledning for deres samfunn til ikke bare å tilbe den allmektige og søke hans velsignelser i deres eget liv, men til å utstrekke bønnens åndelige energier til deres medborgere, til å gjenopprette tilbedelsens renhet for dem, til å tenne troen på Guds bekræftelser i deres hjerter, og til å styrke dem så vel som dere selv i iveren etter å tjene nasjonen og menneskeheten og etter å vise konstruktiv fasthet på rettferdighetens sti.

Elskede venner: Sammenkomster viet bønn rundt om i deres velsignede land, i hvert nabolag, i hver by, landsby og bygd, og deres landsmenns økende adgang til bahá'í-bønner, setter deres samfunn i stand til å utstråle enhetens lys i menneskehetens forsamling og gi et bidrag til deres trosfellers bestrebelse rundt om i verden. Plant derfor frøene til fremtidige *mashriqu'l-adhkárer* til gavn for alle, og tenn utallige fyrtårn mot hatets og urettens mørke.

(Det Universelle Rettferdighetens Hus, fra et brev datert 18. desember 2014 til bahá'iene i Iran)

[75]

Systematisk oppfølging av planen i alle dens dimensjoner gir opphav til et kollektivt innsatsmønster som utmerker seg ikke bare ved å forplikte til tjeneste, men også ved dragningen mot gudsdyrkelse. De kommende fem år vil kreve intensivt aktivitet, og denne intensivering vil ytterligere berike det andaktsliv som deles av dem som tjener side ved side i områdene rundt om i verden. Denne berikelsesprosessen er allerede kommet svært langt – se for eksempel på hvordan sammenkomster viet gudstjeneste er blitt innlemmet i kjernen av samfunnslivet. Andaktsmøter er anledninger der hvilken som helst sjel kan komme inn, innånde de himmelske

dufter, oppleve bønnens sødme, la tankene dvele ved det skapende ord, løftes på åndens vinger og ha samfunn med den ene elskede. Det oppstår følelser av kameratskap og av å gjøre felles sak, særlig i de åndelig eleverte samtaler som på en naturlig måte forekommer til slike tider, og som kan lede til at “menneskehjertets stad” blir åpnet. Ved å arrangere en sammenkomst for gudstjeneste der voksne og barn fra enhver bakgrunn er velkomne, vil man på et hvilket som helst sted kunne fornemme *mashriqu'l-adhkárens* ånd. Å høyne et samfunns gudhengivne karakter har også en virkning på nittendagsfesten og kan fornemmes til andre tider når vennene kommer sammen.

(Det Universelle Rettferdighetens Hus, fra et brev datert 29. desember 2015 til konferansen for medlemmer av rådgivernemndene)

[76]

YTTERLIGERE BETRAKTNINGER

Bønn og helbredelse

Når du ber til Gud og fremsier “Ditt navn er min helbredelse”, legg da merke til hvordan ditt hjerte fylles av glede, din sjel oppløftes av ånden i Guds kjærlighet og ditt sinn drages mot Guds rike! Ved slik dragning økes ens dyktighet og evner. Når karet blir utvidet, øker vannmengden, og når tørsten øker, blir skyens gave velbehagelig for menneskets smak. Dette er hemmeligheten ved bønn og visdommen ved å uttrykke sine ønsker.

(Gjengivelse av ‘Abdu’l-Bahás ord som sitert i J. E. Esslemont, *Bahá’u’lláh og den nye tid*, s. 118-119)

[77]

O Guds tjenerinne! Man blir bønnhørt gjennom Guds universelle manifestasjoner. Men likevel, når ønsket er å skaffe seg materielle ting, tilmed for de uaktsommes vedkommende, hvis de bønnfaller Gud og ydmykt trygler om hans hjelp, så har endog deres bønner en virkning.

...

O Guds tjenerinne! Bønnene som ble åpenbart for helbredelse gjelder både fysisk og åndelig helbredelse. Fremsi dem derfor for å helbrede både sjel og legeme. Hvis helbredelse er det rette for pasienten, vil den utvilsomt bli gitt. For noen syke mennesker ville imidlertid helbredelse gi opphav til andre lidelser, og visdommen tillater derfor ikke et bekræftende svar på bønnen. O Guds tjenerinne! Den Hellige Ånds kraft helbreder både fysiske og åndelige lidelser.

(‘Abdu’l-Bahá, *Selections from the Writings of ‘Abdu’l-Bahá*, nr. 139)

[78]

Ånd har innflytelse; bønn har en åndelig virkning. Derfor ber vi: “O Gud! Helbred denne syke!” Kanskje vil Gud svare. Betyr det noe hvem som ber? Gud vil besvare enhver tjeners bønn dersom bønnen er inntrengende. Hans barmhjertighet er umåtelig, den lar seg ikke begrense. Han besvarer bønnene fra alle sine tjenere. Han besvarer denne plantens bønn. Planten kan tenkes å be: “O Gud! Send meg regn!” Gud besvarer bønnen, og planten vokser. Gud vil svare enhver.

(‘Abdu’l-Bahá, *The Promulgation of Universal Peace: Talks Delivered by ‘Abdu’l-Bahá during His Visit to the United States and Canada in 1912* (Wilmette: Bahá’í Publishing Trust, 2007), s. 345)

[79]

Det som vil komme i stand, er i siste instans Guds viljes bestemmelse for oss, men vi forsikres om at bønn for den syke virker og ofte besvares. Det kan ta tid, men vi bør ha tro.

(Fra et brev datert 8. november 1931 skrevet på vegne av Shoghi Effendi til en troende)

[80]

Han er henrykt over å høre at du nå er helt frisk igjen og på ny aktiv med ditt viktige arbeid for Saken. Imidlertid bør du ikke neglisjere helsen, men betrakte den som middelet som gjør deg i stand til å tjene. Den – kroppen – er som en hest som bærer personligheten og ånden, og som sådan bør den tas godt vare på, så den kan gjøre sitt arbeid! Du bør avgjort beskytte nervene dine og tvinge deg selv til å avsette tid, ikke bare til bønn og meditasjon, men til virkelig hvile og avspenning. Vi trenger ikke be og meditere i timevis for å være åndelige.

(Fra et brev datert 23. november 1947 skrevet på vegne av Shoghi Effendi til en troende)

[81]

Beskytteren er glad over å få vite at vennenes bønner hadde en slik velgjørende virkning på helbredelsen av herr ... Bønn er en stige som sjelen stiger til himmelen langs. Den er en forbindelse med de åndelige riker, og hvis den brukes med sann hengivenhet, bringer den de åndelige krefter til hjelp og bistand for de troende i denne verden.

(Fra et brev datert 28. mars 1953 skrevet på vegne av Shoghi Effendi til noen troende)

[82]

Betydningen av utenatføring

Vi bør lære utenat De skjulte ord, følge den uforlignelige Herres formaninger og føre oss på en måte som sømmer seg for vår stilling som tjenere ved den ene sanne Guds terskel.

(Abdu'l-Bahá, fra en tavle – oversatt fra persisk)

[83]

Når deres hjerter helt og fullt drages mot den ene sanne Gud, vil dere tilegne dere guddommelig kunnskap, vil bli oppmerksomme på bevisene og vitnesbyrdene og lære utenat det glade budskap om den allbarmhjertiges skjønnhets manifestasjon, som nevnt i de himmelske skrifter. Da vil dere se hvor vidunderlige hans bekreftelser er, og hvor nådig hans bistand er.

(Abdu'l-Bahá, fra en tavle – oversatt fra persisk)

[84]

Beskytteren ble virkelig glad over å legge merke til at du allerede har begynt å lese noen bahá'í-bøker og han ville særlig råde deg til å bestrebe deg på å lære utenat bestemte deler av Bahá'u'lláhs skrifter, og i særdeleshet noen av hans bønner. Denne øvelsen ville uten tvil være til svært stor hjelp for deg i dine fremtidige studier av Saken, og ville også tjene til å gjøre ditt åndelige liv dypere og rikere i dag.

(Fra et brev datert 10. april 1939 skrevet på vegne av Shoghi Effendi til en troende)

[85]

Gjenstanden for vår hengivenhet

Under bønn ville det være bedre å vende tankene mot manifestasjonen i og med at han i den andre verden fortsetter å være vårt middel til kontakt med den allmektige. Vi kan imidlertid be direkte til Gud selv.

(Fra et brev datert 27. april 1937 skrevet på vegne av Shoghi Effendi til det nasjonale åndelige råd for India og Burma)

[86]

Du har spurt om våre bønner når lenger enn til Bahá'u'lláh: Det kommer an på om vi ber til ham direkte eller gjennom ham til Gud. Vi kan gjøre begge deler, og vi kan også be direkte til Gud, men våre bønner ville så avgjort være mer virkningsfulle og opplysende dersom de rettes til ham gjennom hans manifestasjon, Bahá'u'lláh.

Når vi gjentar bønnene, kan vi imidlertid under ingen omstendigheter sette inn navnet Bahá'u'lláh der ordet "Gud" er brukt. Dette ville være det samme som gudsbespottelse.

(Fra et brev datert 14. oktober 1937 skrevet på vegne av Shoghi Effendi til en troende) [87]

Angående ditt spørsmål: Vi må ikke være stivbente når det gjelder bønn. Det finnes intet regelverk som styrer dette. Hovedsaken er at vi begynner med den rette forestillingen om Gud, manifestasjonen, Mesteren, Beskytteren – vi kan i tanken vende oss til hvem som helst av dem når vi ber. For eksempel kan du be Bahá'u'lláh om noe, eller, idet du tenker på ham, be Gud om det. Det samme gjelder for Mesteren eller Beskytteren. Du kan i tanken vende deg til hvem som helst av dem og så be om deres forbønn, eller be direkte til Gud. Så lenge du ikke blander sammen deres stilling og gjør dem alle like, betyr det ikke så mye hvordan du retter dine tanker.

(Fra et brev datert 24. juli 1946 skrevet på vegne av Shoghi Effendi til en troende) [88]

Hvis du finner at du trenger noen å se for deg når du ber, så tenk på Mesteren. Gjennom ham kan du tiltale Bahá'u'lláh. Prøv gradvis å tenke på manifestasjonens egenskaper, og på det viset vil et tankebilde svinne bort, for det er tross alt ikke legemet som er tingen. Hans ånd er der og er det essensielle, evigvarende element.

(Fra et brev datert 31. januar 1949 skrevet på vegne av Shoghi Effendi til en troende) [89]

... Guds ånd når oss gjennom manifestasjonenes sjeler. Vi må lære å ha samfunn med deres sjeler, og det er dette martyrene synes å ha gjort og som har brakt dem en slik ekstatiske glede at livet ble det rene intet. Dette er den sanne mystisisme og livets hemmelige, indre mening, som menneskeheten for tiden har drevet så langt bort fra.

(Fra et brev datert 28. juli 1950 skrevet på vegne av Shoghi Effendi til det lokale åndelige råd for Manchester, England) [90]

Angående ditt spørsmål: Bahá'u'lláh er selvfølgelig ikke Gud og ikke Skaperen; men gjennom ham kan vi kjenne Gud, og på grunn av denne stillingen som guddommelig mellommann er han (eller de andre profetene) i én forstand alt vi noensinne kan vite om denne uendelige essens som er Gud. Derfor henvender vi oss i bønn og tanke til ham, eller gjennom ham til denne uendelige essens bak og hinsides ham.

(Fra et brev datert 4. juni 1951 skrevet på vegne av Shoghi Effendi til noen troende) [91]

Vi må ikke be til Beskytteren som til Gud; uansett hvem vi enn henvender oss til når vi ber, må vi ha den korrekte forestillingen om denne persons stadi: Bahá'u'lláh som Guds ypperste manifestasjon, Mesteren som det fullkomne menneske og Paktens midtpunkt, og Beskytteren slik hans funksjoner angis i Mesterens testament. Vennene behøver bare å lese skriftene; alle svar er der; vi har ingen prester i troen til å tolke eller svare for oss.

(Fra et brev datert 23. april 1957 skrevet på vegne av Shoghi Effendi til en troende)

[92]

FLERE TEKSTER

Tell ham derfor, o min Gud, blant slike som ikke har tillatt noe som helst å avskrekke dem fra å beskue din skjønnhet, eller fra å meditere over de vidunderlige tegn på dine hendes evigvarende verk, slik at de kan ha samfunn med ingen andre enn deg og vende seg til intet annet enn deg, og i hva som enn er skapt av deg i jordens og himmelens riker intet annet kan oppdage enn din underfulle skjønnhet og åpenbaringen av ditt åsyns glans, og være så nedsenket i ditt styrende forsøks bølgende osean og din hellige enhets brusende sjøer at han vil glemme enhver nevning unntatt din transcendent enhets nevning og fordrive sporene av alle onde antydninger fra sin sjel, o du som har alle navns og egenskapers riker i dine hender!

(Bahá'u'lláh, *Prayers and Meditations by Bahá'u'lláh*, CLXXXIV)

[93]

Undervis deres barn, så de kan lese de guddommelige vers hver morgen og aften. Gud har foreskrevet enhver far å gi sine barn, både gutter og piker, undervisning i vitenskapene og i moral og i håndverksfag og yrker.

(Bahá'u'lláh, fra en tavle – oversatt fra arabisk)

[94]

Tilbe Gud på en slik måte at om din tilbedelse skulle lede deg til ilden, ville ikke det forårsake noen forandring av din tilbedelse, og likeledes om din belønning skulle være Paradis. Slik og bare slik bør den tilbedelse være som passer seg overfor den ene sanne Gud. Skulle du tilbe ham på grunn av frykt, ville dette være upassende ved hans nærværs hellige kongesete og ikke

kunne betraktes som en handling viet hans vesens enhet. Eller om ditt blikk skulle være rettet mot Paradis, og du skulle tilbe ham idet du nærer et slikt håp, ville du gjøre Guds skapelse likeverdig med ham, til tross for det faktum at Paradis jo attrås av mennesker.

(The Báb, *Selections from the Writings of the Báb*, s. 77-78)

[95]

Det anstår seg for tjeneren etter hver bønn å tryggle Gud om å skjenke sine foreldre miskunn og tilgivelse. Dermed vil Guds kallen oppløftes: “Tusen ganger tusen det du har bedt om for dine foreldre, skal din belønning bli!” Velsignet er den som husker sine foreldre når han samtaler med Gud. Der er i sannhet ingen Gud utenom ham, den mektige, den høyt elskede.

(The Báb, *Selections from the Writings of the Báb*, s. 94)

[96]

O Herre! I denne aller største religionsordning godtar du barns forbønn for foreldrene. Dette er en av de spesielle, uendelige gaver i denne religionsordning. Godta derfor, o du gode Herre, anmodningen fra denne din tjener ved din enhets terskel, og nedsenk hans far i din nådes osea, for denne sønn har reist seg for å tjene deg og bestreber seg stadig på din kjærlighets sti. Sannelig, du er giveren, forlateren og den gode!

(‘Abdu’l-Bahá, i *Bahá’í bøtter* (Oslo: Bahá’í Forlag, 2011), s. 52)

[97]

Du har spurt om materielle midler og bønn. Bønn er som ånden og materielle midler er som menneskets hånd. Ånden virker ved hjelp av hånden. Skjønt den ene sanne Gud er den som sørger for alt, er det jorden som er middelet til å besørge næring. “I himmelen beror deres underhold”,* men når næring forordnes, blir den tilgjengelig, hva middelet enn måtte være. Når mennesket avviser å benytte materielle midler, er det som en tørstende som søker å slukke sin tørst ved andre midler enn vann eller andre væsker. Den allmektige Herre er den som besørger vann og har skapt det, og som har forordnet at det skal brukes til å slukke menneskets tørst. Men bruken av vannet er imidlertid avhengig av hans vilje; skulle den ikke være i overensstemmelse med hans vilje, vil mennesket rammes av en tørst som havene ikke kan slukke.

(‘Abdu’l-Bahá, fra en tavle – oversatt fra persisk)

[98]

* Koranen 51:22.

Angående ditt spørsmål om verdien av intuisjon som en kilde til ledelse for enkeltmennesket: Det er uklokt å ha en blind tro på våre intuitive evner, men ved daglig bønn og vedvarende bestrebelser kan man oppdage Guds vilje intuitivt, dog ikke alltid og ikke fullstendig. Et menneske kan imidlertid under ingen omstendighet være absolutt sikker på at vedkommende erkjenner Guds vilje ved å bruke sin intuisjon. Det hender ofte at det siste resulterer i en fullstendig gal fremstilling av sannheten, og at det således blir en kilde til villfarelse snarere enn til ledelse.

(Fra et brev datert 29. oktober 1938 skrevet på vegne av Shoghi Effendi til en troende) [99]

... Beskytteren mener det ville være bedre at bahá'í-barns mødre, eller en komité som deres råd kunne delegere oppgaven til, velger utdrag fra de hellige ord til bruk for barnet fremfor noe som bare er blitt laget. Bønn kan selvfølgelig vært helt spontan, men det er lett å forstå mange av setningene og tankene som er kombinert i bahá'í-skrifter av andektig art, og det åpenbarte ord er inngitt en egen kraft.

(Fra et brev datert 8. august 1942 skrevet på vegne av Shoghi Effendi til det nasjonale åndelige råd for De britiske øyer) [100]

Behovet er stort overalt i verden, innenfor og utenfor troen, for at en sann, åndelig bevissthet gjennomtrenger og motiverer menneskenes liv. Intet monn av administrativ prosedyre eller etterlevelse av regler kan ta plassen for dette sjelens kjennetegn, denne åndelighet som er menneskets essens.

(Fra et brev datert 25. april 1945 skrevet på vegne av Shoghi Effendi til en troende) [101]

... etter hvert som Saken favner medlemmer av alle raser og religioner, bør vi akte oss for å oppta skikkene fra vår tidligere tro i den. Bahá'u'lláh har gitt oss de obligatoriske bønnene, og også bønner før man sovner, for reisende osv. Når han allerede har gitt oss så mange, bør vi ikke innføre en ny samling av bønner som han ikke har spesifisert.

(Fra et brev datert 27. september 1947 skrevet på vegne av Shoghi Effendi til en troende) [102]

Han foreslår at dere, i tillegg til deres ordinære undervisningsarbeid der, legger særlig vekt på å be inntrengende, ikke bare om generell fremgang, men om at Gud kan sende dere sjeler som er rede. Slike sjeler finnes i enhver by, men det er ikke lett å finne dem og opprette den

riktige kontakten.

(Fra et brev datert 18. mars 1950 skrevet på vegne av Shoghi Effendi til det lokale åndelige råd for Punta Arenas, Chile)

[103]

Når det gjelder ditt spørsmål om bønn og det faktum at noen av våre problemer ikke løses ved bønn, så må vi alltid innse at livet utsetter oss for mange situasjoner der noen er prøvelser sendt fra Gud for å oppøve vår karakter, noen er tilfeldige fordi vi lever i naturens verden og blir gjenstand for ulykker forbundet med død, sykdom osv., og noen påfører vi oss selv på grunn av dumskap, selvishet eller et svakt menneskelig trekk.

Det er ikke riktig å si at fordi en kjær person dør eller ikke blir helbredet for en sykdom, eller et problem ikke blir løst, så besvarte ikke Gud vår bønn, eller at vi ikke ba til ham på en måte som ville la oss motta et gunstig svar. Det vi ba om var kanskje ikke Guds vilje, eller det var resultatet av en ulykke og ga opphav til en ugjenkallelig konklusjon som død eller sykdom eller fallitt osv.

Som du sier, tror bahá'íene av og til at de gjør Guds vilje, og likevel ser vi at resultatene er svært dårlige; vi må derfor anta at de narret seg selv til å tro at deres beslutning og handlemåte var i samsvar med hans vilje. Hva det hele innebærer, er at vi bør bønnfalle Gud, men alltid med det forbehold at vi foretrekker hans vilje fremfor vår egen. Vi bør også leve etter lovene i hans lære, for jo mer vi gjør det, desto mer er vi eksemplariske troende, og desto sikrere vil vi være på å motta hans ledelse i rikere monn.

(Fra et brev datert 18. mars 1951 skrevet på vegne av Shoghi Effendi til en troende)

[104]

Beskytteren vil be om ny kraft for deres sjeler, avsløring av de guddommelige mysterier og Den hellige ånds velsignelser. Det er Helligånden som gir nytt liv, og dette kan i dag finnes i Bahá'u'lláhs skrifter i rik fylde. Hans Ord og hans lære er livets vann og næring for åndelig vekst. Derfor bør dere omhyggelig studere Ordet, meditere over dets betydningsinnhold og knytte sinn og hjerte til dets atmosfære etter å ha blitt berørt av dets ånd; da vil veien bli klar og dørene åpne seg.

(Fra et brev datert 11. juni 1956 skrevet på vegne av Shoghi Effendi til en bahá'í studiegruppe i Columbus, Ohio)

[105]

